

SCOREN

(Making it)

door

CYNTHIA MERCATI

vertaald door

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SCOREN - MAKING IT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CYNTHIA MERCATI** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **24** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgcht ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Scott Barrows - leerling. Amateur schilder
Hunter Dunbar - leerling. "cool", zeer geoefend en scherp
Karl Swanson - leerling. Voetballer
Buzzard Fisbeck - leerling. Lijkt een brutale aansteller maar weet waar hij mee bezig is
Vince Carnelli - de nieuwe Rector
Ed Barrows. - vader van Scott. Loodgieter
Howie - leerling. Kwetsbaar. Mikpunt van pesterij
Travis - leerling. "Knechtje" van Hunter
Alex - leerling. "Knechtje" van Hunter
Len - leerling. Punker
Brooke Bendict - goede ijverige leerlinge die op een dag merkt dat dat haar ook niet helpt om te scoren
Barb - leerlinge. Populair. Succesmeisje
Pat - leerlinge. Populair, (ex)vriendin van Hunter
Sharon - idem
Burnout - leerlinge. Vriendin van Len
Libby - briljante leerlinge. Verliefd op Karl
Jen - leerlinge. Staat een beetje boven het gedoe van de anderen
Monica - leerlinge. Onhandig. Te dik en daardoor mikpunt van pesterijen
Corly Barrows - zus van Scott. Overdreven bijdehand
Bev Barrows - moeder van Scott
Sybil Dunbar - moeder van Hunter. Aantrekkelijke vrouw. Uiterlijk koel, van binnen gespannen
Mevr. Cozlowe - docente
Mevr. Healy - docente
Luidsprekerstem

DECOR:

Het toneel stelt een leerlingen-conversatiezaal voor met een rij kastjes in het midden, en links en rechts banken. Aankondigingen van schoolactiviteiten en clubposters kunnen aan de muur hangen. Links en rechts zijn afzonderlijke speelruimten. Deze hoeven maar klein te zijn met Links alleen maar een bureau, en rechts een tafel en enkele stoelen. Deze ruimten kunnen vooraan op het toneel links en rechts zijn.

Het spel moet ononderbroken doorgaan, een scène vloeit over in de andere. Vaak moeten de spelers al gedurende de voorafgaande scène hun positie voor de volgende scène innemen, om het spel door te laten gaan.

Er komt nogal wat tienerjargon voor in dit spel. Regie en spelers moeten zich vrij voelen dit aan te passen aan hun eigen ervaring.

EERSTE BEDRIJF

Jen en Howie, Monica en Alex staan voorop toneel, gezicht naar publiek en kijken aandachtig in handspiegels. Hun gesprek is snel, scherp. Ze vallen elkaar bijna in de rede. Jen, Howie en Monica worden steeds meer gespannen en verhogen het tempo. Alex is vol zelfvertrouwen en cool.

Jen: Gaaf.

Howie: Vet.

Monica: Onwijs

Alex: Heet, heet heet.

Howie: Kijk eens naar die kong...

Monica: Die kleren...

Jen: ..dat haar..

Alex: *(buigt zijn spieren)* Dit lijf.

Jen: *(peutert wanhopig aan haar haar)* Ik kan het verven.

Howie: *(peutert aan zijn jeugdpuistjes)* Wat Clearasil..

Monica: *(grijpt en trekt wanhopig aan haar kleren)*..Een nieuwe rok..

Alex: *(doet alsof hij aftershave opdoet)* Een beetje aftershave..

Jen: ..permanenten..

Alex: *(overlegt met kam in hand)* Kammen ??

Monica: Een nieuw truitje..

Howie: Wat meer Clearasil..

Monica: Een andere bloes, schoenen, sokjes..

Howie: Wat meer Clearasil.

Alex: *(steekt kam weg)* Nah.

Howie: Mijn gezicht ziet eruit als een pepperoni pizza.

Monica: Onwijs.

Jen: Miljoenen mensen op deze wereld, en ik moet zulk haar krijgen.

Howie: Vet.

Monica: Ik kan net zo goed een bordje dragen "Mijn moeder koopt mijn kleren"

Jen: Goor.

Stem: *(achter)* Jullie komen te laat voor....

Jen: *(samen met Howie en Monica in verschillende fasen van panic en angst)* Tijd voor school.

Alex: *(met breed gebaar. Blijft in spiegel kijken)* Ziet er goed uit. *(stilte, dan horen we zijn twijfel)* Hoop ik. *(schoolbel klinkt, leerlingen komen van alle kanten met veel lawaai toneel op en mengen zich met de bovenstaande vier. Sommigen blijven rond de kastjes hangen, anderen werpen een bal heen en weer. Er wordt gelachen,*

geroepen over het afspraakje van gisteravond, de zomer op komst, wedstrijden op het program. Jen en Brooke vormen middelpunten en praten over alles mee. Dan klinkt de luidsprekerstem, akelig opgewekt)

Stem: Goede morgen. (spotternij en gefluit van leerlingen) Hier zijn de aankondigingen van vandaag. (stem gaat geleidelijk sneller praten) Lunchgroep D ruilt met lunchgroep A, B met C en alle lunchpauzes worden 15 minuten langer, behalve voor groep A die nu D is en 15 minuten korter krijgt, en B, die nu C is en 10 minuten langer krijgt en E (met hysterisch plezier om deze "heerlijke" aankondiging) die geheel verdwijnt. De warme lunch vandaag is Tater Bouillon en Casserole van boterhamworst over koolrolletjes. (massa's spottende geluiden)

Buzzard: (zijn stem klinkt boven de anderen uit) Schetenland. (leerlingen verspreiden zich. Jen en Brooke blijven in midden nog aan het opruimen in hun kastjes, blijven doorpraten. Jen heeft een droge humor waarmee ze het leven zo'n beetje aan kan. Brooke is kwetsbaar, te gretig om het anderen naar de zin te maken, maar met een vastberadenheid onder de oppervlakte die ze zich zelf nog niet bewust is)

Jen: Ik snap niet hoe je jezelf kunt veranderen in een andere persoon. Je hebt 17 jaar nodig gehad om te worden wie je bent.

Brooke: (hartstochtelijk) Ik heb 17 jaar lang niets gezegd, behalve als mij iets gevraagd werd, goede punten gehaald, en geen herrie geschopt. En absoluut niemand weet wie ik ben. Ik ben niks, absoluut niks want zelfs de nullen worden opgemerkt.

Jen: Wil je aandacht? Scheer je kop kaal en druk op het brandalarm.

Brooke: (dit is heel belangrijk voor haar) Ik wil door deze lokalen lopen terwijl alle knullen glimlachend naar me kijken. Ik wil dat de populaire meiden me uitnodigen op hun feestjes. Ik wil iemand zijn.

Jen: Deze school is de wereld niet.

Brooke: Hij is onze wereld.

Jen: Komend voorjaar doen we eindexamen. Dan kunnen we gaan waar we willen en zijn wat we willen. Dan vergeten we zelfs de rotjaren die we hier hebben doorgebracht.

Brooke: (emotioneel) Oh nee. Niemand vergeet zijn middelbare school. Dat heeft mijn mam me verteld. Zij herinnert zich ieder uur van iedere dag die ze op school heeft doorgebracht. Zij was Koningin van de eindexamenklas en majorette. In het jaarboek staat een halve bladzijde over haar alleen.

Jen: Dan heeft ze op haar 17de haar hoogtepunt bereikt. Dan blijven er een hoop jaren over voor de pomponnetjes en de kwastjes om kaal te worden.

Brooke: Misschien geef jij er niks om (*slim*) of toch wel, maar je wilt het niet weten. Maar ik niet. Niet meer. Ik heb een plannetje. Ik heb er de hele zomer over nagedacht. Ik stap uit de bus, gekleed zoals ik nu ben, duik dan de plee in en dan...(*uit haar tas haalt ze een uitdagend kledingstuk. Ze kan het ook, gedeeltelijk verborgen onder haar schoolkleden al aanhebben voor sneller omkleden. Ze laat het uitdagend zien*) Hoe vind je het?

Jen: Ik denk dat je moeder je vermoordt, als ze erachter komt dat jij je omkleedt op school.

Brooke: Nou, ook erg. Het is nu anders dan toen zij jong was. Je bereikt niks door de liefste of de aardigste te zijn. (*beetje hard*) Als mijn moeder wil dat ik populair word, zal ze de prijs moeten betalen. (*af rechts. Jen komt een paar stappen naar voren en spreekt het publiek toe. Alle andere spel bevriest. Lichten dimmen, spot op Jen. (dit laatste gebeurt bij iedere monoloog die zo wordt aangegeven, alle handelingen op het toneel bevriezen, lichten dimmen en spot schijnt op speler die de monoloog houdt)*)

Jen: Okee. Dus niemand weet hoe ik heet. Ik zal wel niet gekozen worden tot de "aardigste meid" van de hoogste klas. Maakt niet uit. Ik ben een laatbloeier. Vertelde pap me. Hij zei dat iedereen in zijn familie een laatbloeier is. Hij zei dat hij zijn draai pas vond toen hij in de dertig was, en dan moet je hem nu zien. Goh, hij is...(*ze stopt abrupt, beseffend wat haar vader werkelijk is... en niet is*) Nou ja, met mij kan het heel anders gaan. (*met bravour*) Tenslotte heb ik ook een plan... ik ga iemand worden waar het er echt op aankomt. Daarginds. In de echte wereld. Ik ben vrouw, of niet soms? De mogelijkheden zijn onbegrensd. Ik zou actrice kunnen worden in een soap-opera of spelleidster op tееvee. Of zo'n reclamevrouw met van dat pluizige haar en slanke dijen, die overdag een firma runt en 's avonds satijnen lingerie draagt. (*haar ogen lichten op, ze ziet het voor zich*) En dan kom ik uit in de talkshows. En daar sta ik dan, babbelend met Johnny en Phil en Hans en Oprah en Jan, moppen vertellend voor honderd miljard mensen. En als ze me vragen over de middelbare school, weet ik precies wat ik zeggen zal. (*krachtig maar toch een beetje bitter*) "Steek het maar in je neus, Dwight Eisenhower Scholengemeenschap" Dus je ziet wel, het maakt allemaal niks uit want ik heb ook plannen. (*met iets van wanhoop in haar bravour*) En als het niks wordt, helpen ze me tenminste door de dag heen. (*lichten aan. Spot uit. Jen af. Monica op van rechts,*

Barb en Sharon van links. Monica is een meisje dat nergens precies in past, altijd gespannen en ze weet het. Barb en Sharon zijn het tegenovergestelde, geboren voor succes, de sociale standaard. Ze staan dadelijk bij Monica met dik opgelegde charme en valse vriendelijkheid)

Sharon: Monica. Hai.

Barb: Word jij dit jaar majorette?

Monica: *(van slag door hun belangstelling)* Heb ik nog niet aan gedacht.

Barb: Moet je wel doen. Ik wil maar zeggen, vorig jaar zat ik met jou in dezelfde gymklas. Je bent heel atletisch.

Monica: *(ze wil hen zo graag geloven dat het pijnlijk is)* Dat wist ik echt niet. Ik ben niet erg, *(ze laat een boek vallen en maakt de zin beteuterd af)* ik ben een beetje ongecoördineerd.

Sharon: *(geeft haar het boek terug)* Je bent alleen maar bescheiden.

Barb: En als je eenmaal majorette bent, word je uitgenodigd op alle leuke feestjes.

Sharon: Het is dynamiet.

Monica: *(slikt het allemaal als een hongerig hondje)* Het zou best leuk zijn.

Sharon: Okee. We zien je wel op de repetities.

Monica: Okee. *(Barb en Sharon kunnen nauwelijks hun lachen houden als Monica links af gaat. Hunter en Pat op. Rechts, hand in hand. Hunters cool is geoefend, geperfectioneerd, dodelijk. Sharon en Barb gaan snel naar hen toe)*

Barb: *(samenzweerderig)* Monica heeft het geslikt! Ze gaat voor majorette proberen.

Hunter: Wat een kraak.

Barb: Wordt een moord.

Pat: *(er zit een kwetsbaar kantje aan haar harde uiterlijk)* Zij kan nog niet tegelijk kauwgom kauwen en lopen. Healy krijgt een beroerte. *(Buzzard Fishbeck, de echte wildeman van de school op links. Hij heeft een hoed op, zonnebril en een recorder waarmee zijn lippen synchroon bewegen, een stripboek in zijn achterzak. Een man in zijn eigen wereld)*

Buzzard: *(als hij langs hen komt)* Zien er goed uit, dames.

Sharon: *(gemeen)* Wou dat wij hetzelfde konden zeggen.

Buzzard: Geef het nou maar toe, jullie hebben behoefte aan mij.

Sharon: *(krachtig)* Hufter.

Buzzard: *(vrolijk)* Ze doet maar zo. *(gaat zitten lezen)*

Hunter: Zeg Fishbeck, waarom kruip je niet terug onder die steen waar je onderuit gekropen bent?

Buzzard: *(niets brengt hem van zijn stuk)* Gaat niet, man. Ik ben uitgebroed. *(Cozlowe op van rechts. Met een grimmig gezicht zet ze de muziek van Buzzards recorder af)*

Cozlowe: *(op haar sarcastische maniertje)* Ik merk dat we een interessant jaar tegemoet kunnen zien, meneer Fishbeck.

Buzzard: Ik zal mijn best doen.

Cozlowe: Wat ik zou willen voorstellen is een heel nieuwe houding voor jou! *(zij gaat af, overtuigd dat ze moreel gewonnen heeft)*

Buzzard: *(roept haar na)* Kan ik die niet tweedehands kopen? *(Travis en Alex rechts op, in gesprek. Karl volgt hen. Karl is een goede atleet, maar meer gespannen dan andere kinderen. Er zit een duister kantje aan hem. Hij heeft grove manieren. Zijn kleren zijn schoon maar uit de mode en dat weet hij en dat brengt hem in verlegenheid. Travis en Alex zijn de knechtjes van Hunter)*

Hunter: *(beleefd met iets neerbuigends)* Ga je van het jaar een paar records breken, Karl? *(Karl stapelt met veel lawaai boeken in zijn kastje, een defensieve houding om zijn verlegenheid te camoufleren)*

Karl: Eerst in de wedstrijden zien te komen. De nieuwe rector zegt, als ik geen betere punten haal, doe ik niet mee.

Travis: Die vent moet stapelgek zijn.

Buzzard: *(zonder op te kijken van zijn stripverhaal)* Relax, man. Als je genoeg steroïden slikt, groeien je hersens heus wel.

Alex: Als jij niet meedoet, winnen we niet. Kan je ouwe Heer niet met de rector praten? *(Karl doet een paar passen naar voren, voor een monoloog tegen het publiek. Rest van toneel bevriest. Lichten uit, spot op Karl)*

Karl: *(alleen. In spot. Duister, bitter)* Mijn ouwe heer. Da's een goeie. Het enige wat hij ooit voor me gedaan heeft, is me bont en blauw slaan en een paar ribben breken. En de rest van het gezin behandelt hij net zo. Ik kroop altijd onder het bed met mijn broertjes en zusjes als hij mam begon af te ranselen, en maar bidden dat hij ons niet zou vinden. En een enkele keer was hij zo dronken dat hij ons niet kon vinden. Mam zei dat we het tegen niemand moesten vertellen. Ze zei dat er dingen waren die anderen gewoon niet mochten weten. Ze deed altijd net alsof het haar schuld was. Nu gaat het gelukkig beter. Ik ben nu groter dan hij en sterker en dat weet hij. *(met grimmig genoeg)* Ik vergeet nooit hoe hij keek, toen ik tegen hem zei dat als hij mam of een van de kinderen, of mij nog een keer zou aanraken, ik hem zou vermoorden. Heel eenvoudig. En dat zou ik ook. Stom, zo noemde hij mij als hij me een pak slaag gaf. Ik ben nooit een van de vlugsten geweest, behalve met voetbal. Op een

voetbalveld kan ik alles. Voetbal wordt mijn kaartje naar de wereld. Ik ga een beurs krijgen voor een van de grote scholen, waar ze je op tevee laten verschijnen en waar je iedere dag je naam in de krant leest. En dan word ik beroeps. Dan maak ik een miljoen per jaar, doe reclamespots voor alles van ondergoed tot auto-accu's. Ja, voetbal haalt me hieruit, maakt iemand van me. *(met wanhopige hartstocht)* En er zullen zoveel mensen zijn om me toe te juichen, om mijn naam te roepen, om hun longen uit hun lijf te schreeuwen, voor mij. Ik zal die stem van mijn ouwe heer nooit meer horen en zijn vuisten nooit meer voelen. *(hij keert zich naar zijn kastje. Lichten normaal, spot uit. Spel gaat door)*

Hunter: Niet vergeten, feestje bij mij thuis na de eerste wedstrijd.

Buzzard: Zal er zijn.

Travis: *(buigt zich voorover naar Buzzard)* Het is alleen voor menselijke wezens. *(als antwoord boert Buzzard hard en lang in gezicht van Travis. In één beweging rukt Travis hem de zonnebril van zijn gezicht, breekt die in tweeën en gooit hem terug)*

Buzzard: *(Bekijkt de resten)* Goh, als je één vijftig uitgeeft in de supermarkt, dan verwacht je toch iets te krijgen dat een tijdje meegaat.

Hunter: *(neerbuigend vriendelijk)* Ik zou graag zien dat je naar het feestje komt, Karl.

Karl: *(doet zijn kastje dicht. Kortaf)* Ja hoor.

Hunter: Je komt heus wel langs die idiote regel.

Karl: Ja hoor. *(af. Links)*

Sharon: Ik weet wel dat Karl een hele knul is en zo, maar heeft hij wel de goeie kleren voor een feestje?

Hunter: Karl Swanson is meer dan alleen maar een knul, dame, hij doet al drie jaar aan een stuk mee met de nationale amateurs. Hij is een legende in zijn eigen tijd. En het kan nooit kwaad, gezien te worden met een legende.

Sharon: Bedoel je dat hij in is?

Hunter: Het hele voetbalseizoen. *(rechts komt Scott op met een map. Hij is een goed jong, een rustige jongen, een jongen als honderden anderen op een scholengemeenschap. Als hij zijn kastje wil openmaken, verspert Travis hem de weg. De anderen kijken toe, de meiden met geamuseerde verlegenheid, Hunter en Alex genieten ervan)*

Scott: Dat is mijn kastje.

Travis: *(gemaakt onschuldig)* Je meent het niet. Is dit echt jouw kastje? *(tegen de anderen)* Hé, dit is zijn kastje!

Scott: *(hij protesteert rustig, zonder herrie te maken)* Ik zou willen dat je aan de kant gaat..

Travis: Wat?

Scott: *(windt zich toch wel zichtbaar op)* Ik zou willen dat je aan de kant gaat.

Travis: *(geeft hem een duw)* Ik versta je niet, man.

Scott: *(echt kwaad nu)* Ga opzij!

Travis: *(daar had hij op gewacht, hij geeft hem en paar duwtjes)* Ga je het ruw spelen?

Hunter: *(beleefd kleinerend)* Jij bent de loodgieter, hè?

Scott: *(stijfjes)* Mijn vader is loodgieter en ik help hem wel eens.

Hunter: Dacht ik al. Zag de wagen van je ouwe heer voor de school staan laatst. "Loodgieter Barrows" in rode en groene letters, heel feestelijk. *(iedereen lacht)*

Scott: Wij vinden hem mooi.

Hunter: Je lijkt een beetje gespannen, jochie. Ben je ergens zeuwachtig over? *(en hij pakt Scotts map af)*

Scott: *(probeert hem terug te pakken)* Teruggeven. *(maar Alex en Travis komen dichterbij en vormen één front terwijl Hunter door de map bladert)*

Hunter: Wat hebben we hier? *(kijkt hem met serieuze blik)* Niet slecht. Je hebt hier een paar interessante tekeningen, meneer Barrows. Ik denk dat je die moet delen met de rest van de wereld. *(gooit de map naar Travis die hem naar Alex gooit die hem teruggooit naar Hunter enzovoort, een spelletje handbal terwijl Scott herhaaldelijk probeert de map te grijpen)*

Scott: Geef me dat terug.

Travis: Ik sidder. De kunstenaar toont gramschap.

Alex: Wat wou jij doen? Een penseel stuk slaan op onze koppen?

Travis: Of een ontstopper?

Hunter: Goed zo, heren, genoeg gedold. Geef dat jong zijn spullen terug. *(Travis duwt de map hard in Scotts buik zodat hij dubbelslaat van pijn. Hunter legt een arm om zijn schouder)* Je moet een keer bij mij thuis komen, Barrows, dat is het paradijs voor een loodgieter, massa's toiletten. *(iedereen moet heel hard lachen)*

Buzzard: Komt dat omdat jij er zo vol van zit, Hunter?

Hunter: Dat komt omdat het het grootste huis in de stad is, hufter.

Scott: *(kwaad. Kan zich niet meer inhouden)* We weten allemaal dat jullie rijke stinkerds zijn, Dunbar. Nou en?

Hunter: *(intens, praat gericht tegen Scott)* Oh ja zeker, geloof dat maar gerust! *(Brooke op rechts met Jen. Brooke heeft haar nieuwe uitdagende kleren aan, een apart kapsel en veel make-up. Haar houding*

is ook anders, zeer uitdagend, zeer flirterig. Zij loopt de zaal door, glimlacht breed naar iedere jongen apart. Ze krijgt veel respons, vooral van Scott. De meisjes bekijken haar "inschattend")

Brooke: Hai, hai, hai, Hunter. Leuke trui, Barb! *(af links)*

Jen: *(nadrukkelijk)* Als kots! *(af rechts. Howie op van links, zenuwachtig prevelend. Howie draagt een bril met dikke glazen, een stapel boeken, een borstzakje vol pennen. Hij is voortdurend onrustig)*

Howie: Oh gossie, waar ben ik? En waar moet ik naartoe?

Travis: *(tegen Alex)* Ik geloof dat ik een nieuweling zie die hulp nodig heeft. Jouw kastje of het mijne?

Alex: Het jouwe is smeriger. *(Alex en Travis slaan Howies boeken uit zijn handen, tillen hem op en duwen hem in een kastje. Howie schreeuwt voortdurend van angst. De meiden lachen)*

Howie: Oh Gossie Gossie. *(en vanuit kastje)* Gossie *(Alex, Travis, Sharon, Barb, en Hunter met zijn arm om Pat gaan af links)*

Scott: *(nog gekwetst)* Bedankt dat je me geholpen hebt, Buzzard.

Buzzard: *(staat op. Opgewekt)* Je kent mijn motto, man. Je kunt altijd op me rekenen, ik stel je altijd teleur. *(af rechts)*

Scott: *(klopt op het kastje)* Alles veilig. *(Scott af. Howie kijkt voorzichtig naar beide kanten en kruipt dan uit het kastje, loopt naar voren om monoloog te houden voor publiek. Lichten uit. Spot aan. Spel bevriest)*

Howie: Dit is de hel. Dit is absoluut de ergste dag van mijn leven. En mijn leven was al niet veel om te beginnen. In de brugklas vond ik het fijn. Toen had ik computer club Kerkers en Draken en de herhalingen van Star Trek. Maar de middelbare school! *(hij rilt bij de gedachte)* Daar zal ik nooit inpassen. Een "hengst" zal ik nooit worden. Ze hebben me uit het hockeyteam gegooid, hoewel ze een man te kort kwamen! Ik heb nog nooit een afspraakje gemaakt met een meisje. *(vol angst en ellende)* En dat zal ik ook nooit. Hadden mijn ouders mij maar direct naar de technische school gestuurd en middelbare school laten overslaan. *(Howie raapt zijn boeken bij elkaar en rent weg. (Lichten en spot uit en in het donker horen we een bandopname van de presentielijst)*

Stem: Carnowski. *(antwoord aanwezig)* Radclitsch. *(antwoord aanwezig)* Murphy. *(antwoord aanwezig)* Carnelli. *(lichten aan. Carnelli, de nieuwe rector zit op de rand van zijn bureau op speelruimte links. Vince Carnelli is gehaaid, hard en betrokken)*

Vince: Joe. *(met droge humor)* Zo beantwoordde ik iedere dag de presentielijst. "Joe", ik vond dat dat nogal gehard klonk. Ik dacht dat ik gehard was, en misschien was ik dat ook wel. Op mijn school

moest je wel gehard zijn om te kunnen overleven. (*droogjes*) Het was wat men noemt een "binnenstad" school. Als je kon lezen of schrijven was je onder de besten. Drugdealers in ieder lokaal. In de jongenstoilet kon je alles en iedereen kopen. De meisjes ook. Vechten was onze favoriete sport maar we hadden een tamelijk goed voetbalteam. We speelden niet bepaald "verfijnd". Eens per jaar werden we naar een school in de buitenwijken gebracht, je weet wel, waar ze gras en bomen hebben in plaats van beton en waar de ruiten niet allemaal gebroken zijn. Leken precies op deze school. En de huizen. (*kijkt nog verbaasd bij de herinnering*) Tuinen als parken! De enige gebouwen met zoveel vertrekken aan onze kant van de stad, waren de rouwcentra. Dus eens per jaar gingen we daarheen en gaven we een van die teams op hun donder. Dan voelden we ons geweldig. En dan kwamen we terug naar onze vier-verdiepingen gebouwen, met de punkers en de druggebruikers en de dronkenlappen op iedere hoek, en dan voelden we ons niet zo geweldig meer. "Zitten" zo noemden we naar school gaan. Je kon "hard of zacht" "zitten". Ik zat het hardst van allemaal. Er was een joch, Mick Murphy, de grootste, gemeenste en oudste vent in de hele school en hij wou zo vreselijk graag met mij vechten. Dus op een dag daagde ik hem uit. (*trots*) Mijn eerste klap was een juweel, maar het beroerde was; de zijne ook. En zijn tweede, en zijn derde. Maar ik gaf het niet op. Mijn hele gezicht zat onder het bloed, ik kon geen donder zien maar ik gaf niet op. Zijn vrienden en mijn vrienden, iedereen schreeuwde, hij timmerde er maar op los en ik klauwde terug. En midden in die hele troep komt meneer Benteen, de wiskunde leraar. Een kleine man met dikke brillenglazen. Hij zag er altijd uit alsof hij nodig naar de kapper moest. Hij kwam meteen tussenbeide, greep Mick met een hand en mij met de andere, allebei onze gangs stonden daar met open monden, en zei ons dat we moesten ophouden. (*nog steeds verbaasd*) En we hielden op! Hij was harder dan wij samen! Dus begon ik op te letten in de klas. Ik stopte met vechten en begon te studeren. En meneer Benteen hielp me aan een beurs. (*ongelovig*) Ik, Vince Carnelli naar de Universiteit. Samen met de jochies met de gazons! Ik wilde op een school werken. Ik wilde een manier vinden om in contact te komen met de jongens die er maar "zaten". Dus hier ben ik en ik ben er niet zo zeker van of ik hier wel thuishoor. Ze zijn me aan het "uitproberen" net zoals wij de nieuwe leerlingen uitprobeerden. Net als Mick Murphy. Ze zijn de nieuwe rector aan het uitproberen om te zien of hij op zal geven. Ik heb meneer Benteen laatst opgebeld voor een peptalk. "Wees hard, Carnelli" zei hij, "Wees hard genoeg

om bij ze betrokken te raken". (*Vince af links. Rechts zitten de Barrows aan de ontbijttafel met lepels en vorken en ontbijtborden. Overdreven briljante dochter Corly praat over de vezelrijke corn-flakes. Scott probeert links binnen te sluipen en rechts weer af zonder gezien te worden. Dat mislukt*)

Ed: (*zonder zelfs maar op te kijken*) Scott.

Scott: (*hij weet dat hij verloren is, en gaat zonder enthousiasme zitten*)

Hai.

Bev: (*een lieve vrouw. Ze probeert hem eten aan te praten*) Neem wat toast.

Scott: (*wil vreselijk graag weg, hij weet dat hij in de val zit*) Ik kom te laat, mam.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto